עד הנלחת שמיה שיעשה כשיטהר בדליו מן הלרעת לו שמא לא יביא אשמו אלא ספק ממא וא"ל ל להביא להכשירו שוס דבר ומה שמביא חטאתו ביום הנלחתו הייט כר"ע דאמר במסכת מזיר שאם נגלה בשמיני מביא קרבנותיו ט ביום והבא זהו שמו גיטות בשמיני שקבא לאוחו מפני מיזרות מיהרה ומתנה על חטאתו אם ממא אני חטאתי זו תוכתי לנזירות טומאה ושולה בהמה פירוש שולא בהמה שהיא ספק משום מיזרות טומאה ואם טהור אני חטאתי זו תוכתי ומחלת מספק ומנלת לאשו וקטו וגבות מיגו כדרך שהמטורעים מנלחים ואחר ניטות זה כתוב בתוספתא (פ"ו) מביא שולה בהמה ט' ונרלה שחסר כאן וסופר שלשים יום פירוש לימי מיזרות טיהרה וספק מיזרות טיהרה הוא מוזה ואיט יכול לנלח לגרעתו הנלחת שניה הרלויה להיות לסוף ח' ימים של רלאוה עד שיחזוק עליו מן הדמים ושמא מזיר טיהור הוא ומוזר לו להביא שולה מספק מחטאת ושלמים כלפירשתי לעיל לפיכך יביא החטאת והשלמים עד סוף מיזרות טהרה שיבא אחר טהרת לרעתו בודאי ומתנה על העולה שהוא מביא עכשיו ואומר אם ממא אני פירוש אם ממא הייתי בהנלחת הראוה העולה הראוה היא נדבה וחטאת העוף הבוא חו הבא מובה ואם טהור אני שולה הראוה היא מובה חו נדבה כי הנלחת זו של עכשיו אינה לוטס שאינה לריכה לא לנזירות ולא לגרעת כי אם הראוה היתה של מיזרות טהרה א"כ לא היה מטורע שימי לגרעתו אין שולין לימי מיזרות כדאמרינן בפרק מי שאמר הריני מזיר מנלח (מזיר יז) וכן בפ' ב' מזיר (שם דף סב) וחטאת העוף שהבאתי לו ספק ומנלח לאשו וקטו וגבות מיגו כדרך שהמטורעים מנלחים וזו היא הנלחת שניה של מטורע הראוה להיות בסוף ז' ימי ספירות מהנלחת הראוה אלא שאיט יכול לעשות עד עכשיו מפני ספק מזיות שעליו שגיאות ספק מטורע איט דומה לאיכר גילוח מזיר כדפירשט רבי שמעון אומר למחר מביא אשמו ט' כדין מטורע בשמיני שלו והוא יום ס"ח ומחנה עליו ט' ואוכל בקדשים מיד הייט אוכל בקדשים אחר שעיט יום דקתני לעיל ומוכח בהדיא שיום הס"ח בשמיני שלו ומוכח שמי דלמחרת של ס"ח והוא במקום יום שמיני לנלחתו כדפרישית: **וסמיכה** ונסכין. פי' בקונטרס דבאשם ליכא סמיכה כדאמרינן במנחות פרק שתי מדות (דף לב.) ולא עיין בה דתנן "כל קרבנות היחיד טעונין סמיכה חוץ מבכור ומעשר ואילו אשם לא מעכב אשם מעכב ופסח "ואילו אשם לא מפיק ובפרק כל הפסולין (זבחים דף לג.) פליגי לי סמיכה אשם מעכב דאוריתא לא לא ומיהו לכ"ע סמיכה בעי ובפ"ב דנגעים (מ"ח) תנן בא לו [אלו] אשם סומך ב' ידיו עליו והא דקאמר הכא ואותו אשם מעכב הייט באקפוי ידא למ"ד מעכב אשם מעכב לאו דאוריתא ומשום דסמיכתו חלוקה מעכב אשמות קאמר הכי וכן נסכים נמי לא קתני משום ספקא דשלמים דהא תנן (מנחות דף ב:) דכל חטאת ואשם אין מעונין נסכים אלא משום דאשמות אשם אינו מעכב לכל הנהו מילי דחלוק מיניהו: **כתוב** אחד אומר יקח ה' פניו אליך. א) לפי הפשט לא משמע שהקב"ה עשה את פניהם דלא כתיב יקח ה' פניך ומשמע שיפנה אליך "להשליט לך שלום ובספרי נמי דריש שיסיר הקב"ה פניט של זעם מיהו הש"ם תמיה ליה כאילו כתיב פניך ומפי ה"ל להש"ם לאקשויי מהכא נשאתי פניך גם לדבר הזה דעם (בראשית יט) ומן ויקח ה' פני איוב (איוב מב)": **כאן** קודם גזר דין וכו'. תימה הבפרק מי שמתו (נדרים דף כ) קאמר אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע כתוב בתורתך אשר לא יקח פניט מפני מה אתה עשה פניט לישראל אמר להם לא אשא פניט לישראל אני אמרתי ואכלת ושבעת והם מדקדקים עד כביצה. משמע שמחלק בין עובדי כוכבים לישראל ואמאי לא משני כי הכא לו הכא כהתם ויש לומר דלעולם שיטת הכא עיקר וקרא "דאמר לא יקח פניט מיירי בין בישראל בין בעובדי כוכבים אפילו קודם גזר דין שזהו קו המשפט ולישראל לאחר גזר דין אבל הוא נכנס להם לישראל לפניט משורת הדין ועשה להם פניט קודם גזר דין כדמשמע הכא מקרא דיקח ה' פניו אליך ומלאכי השרת אמרו לפני הקדוש ברוך הוא למה נכנסת לישראל לפניט משורת הדין יותר מלעובדי כוכבים ליקח להם פניט קודם גזר דין והשיב לא אשא להם פניט וכו': **כאן** בעשה תשובה וכו'. בספרי משני אהך קושיא כאן קודם גזר דין כו' ותימה דבר"ה פ"ק (דף יז:) אמר גדולה תשובה שמקרעת גזר דין של אדם שנאמר ושב ורפא לו מיתיבי הבא ביעתיים מוחלין לו לא שב ביעתיים פירוש קודם גזר דין אפילו הביא כל אילי נביות אין מוחלין לו ומשני לא קשיא הא ביחיד הא בצבור אלמא ביחיד אין תשובה מקרעת גזר דין של אדם וכשמעתין משמע דמועלת תשובה אפי' ביחיד דומיא דבני עלי ואפי' לאחר גזר דין דאילו קודם גזר דין פשיטא דהקב"ה מקבל תשובה ועוד דלהמיתם משמע לאחר גזר דין וא"ל דסוגיא דשמעתין כרבי יצחק דאמר "יפה לעקה (ב) בין קודם גזר דין בין לאחר גזר דין: **ואין** נגיב מלא מצומה. משמע אבל אי לא הוה נגיב מלא מצומה אפילו לרבי שמעון נמי איכא למימר דמצומה אפילו אבהל וכן נמי איז מטרחא דרבי בנאה בפרק חזקת הבתים (ב"ב דף מח.) אלא נמי כר"ש דאחר מתן תורה דאיקרו ישראל אדם איכא נפלגוי אבל קודם מתן תורה אין חילוק והרב רבי משה משוגיז"ל פירש דבמזיר פרק כהן גדול (דף מז.) מרבי מאי בקבר קברי מתים שלפני הדבור אלמא קודם מתן תורה מצומה אע"ג דלא איקרו אדם ואי אפשר לומר כך דהך סוגיא דכהן גדול לא אחיא אלא כרבי שמעון דממעט להו מאדם ושל אי בקבר גבי מנע כתיב ואחר מתן תורה מצומאין קברי עובדי כוכבים במנע ולא אימעטו לרבי שמעון אלא מאהל והכי מסיק בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף סא.) ונרלה לפרש דלפני הדבור הייט קודם שנאמר פרשת אהל הייט קודם שהקים המשכן דאיתיה בגיטין פ' הניזקין (דף סא.) שמונה פרשיות נאמרו ביום הקמת המשכן וחייב פרשת פרה ופרשת טמאין דס"ד כי יטות באהל מכאן ולהבא כתיב ולהכי אילטריך אי בקבר וקאי ריבויא אכי יטות ולא אאדם וכי האי גוונא איכא בפ' בתרא דהוריות (דף י.) כי יהיה פרע שלפני הדבור דבני זיבה *): **מתים** נעתיד לבא לריכים הזאה. ותיס תאמר אמאי לא בעי הך בעיא על בני העומדים דאיירי ביה וא"ל שמא משום דכתיב קרא לעתיד לבא (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים ומספקא ליה אי הך זריקה הויא שליטי ושביטי אי לא אבל בן העומדים פשיטא ליה דלא בעי הזאה: והתנן

מוסף רשיי

שחיטתו בצפון. כשאר קדשים, ושעון מתנת בהונות. כדין מעשה מעלה, וסמיכה ונסכים כו'. כמומר שלמים, ונאכל לזכרי כהונה לימים ולילה. שמא מעשה הוא (מנחות קה. וכעי"ז זבחים עו.).

[מסחים יג: ביצה יט: נקחים עט: נסיכות ס:]

הגהות הגר"א

[א] נמ' יבמות כמחלוקת עמחק:

[נמרות כ: ר"ס יח: ופ"ש]

[ל"ל וחיתה לי העיר]

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) חוס' ד"ס כתוב לא אומר יקח ה' פניו אליך. ר"כ פי' מכלל"ס כדמחוקי פ' ויקהל דף מא ע"ד וכמ' לקמן מסכת נמחוקי מזס:

[מנחות לב.]

[ע' חוס' קידושין סב ד"ס ודלמא אשם הוא וכו' ואשם אין עשין סמיכה כו' ס"ש]

[ע' חוס' ר"ס יח: סוף ד"ס אחר וכו' כתוב ישוב אל זס]

[ריטב זס שיך לעיל קודם ד"ס כתוב]

[ר"ס עמ. יח.]

*) [וע' חוס' מיר מ.ד"ס לו וחוס' יבמות סא. ד"ס ואין וחוס' ע"ז נ. ד"ס כהנים וחוס' מנחדרין עמ. ד"ס אלא וחוס' ביק נח. ד"ס אלא וחוס' ביב עח. ד"ס מלין]

הגהות הב"ח (ה) נמ' שנשה דנרי אנדה כתוב אחר אומר כי לא יקח פניט וכו' לאחר גזר דין כתוב אחר אומר כי לא אחמוך וכו' תשובה כתוב אחר אומר כי כתר כנ"ל: (ב) חוס' ד"ס כאן נשנשה וכו' יפה לעקה לאחר דין:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com